

บทที่ 4

การอภิปรายผล

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยร่วมทางสังคมและจิตวิทยา ที่สัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ของนักเรียน และเพื่อศึกษาปัจจัยร่วมที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลของตัวแปรที่คาดว่าจะ เป็นปัจจัยร่วมที่สัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ของนักเรียนทั้งหมด 20 ตัวแปรแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มแบบมีขั้นตอนโดยวิธีวิลค์ส แลมดา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าตัวแปร 12 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ของนักเรียน โดยสามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และตัวแปรทั้ง 12 ตัวนี้ สามารถร่วมกันคาดคะเนการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้อง ร้อยละ 85.71 ตัวแปรทั้ง 12 ตัวดังกล่าวได้แก่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทัศนคติต่อการสูบบุหรี่

การมีเพื่อนสูบบุหรี่

รายได้ของครอบครัว

การเห็นคุณค่าในตนเอง

การมีตัวแบบสูบบุหรี่ในสื่อมวลชน

การศึกษามารดา

การมีมารดาสูบบุหรี่

อาชีพบิดา

การมีครูสูบบุหรี่

ความเครียด

การมีบิดาสูบบุหรี่

จากตัวแปรทั้ง 12 ตัวแปรนี้ มีเพียง 3 ตัวแปรเท่านั้นที่มีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิกัล มาตรฐาน (C_i) สูง ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งชี้ให้เห็นว่าตัวแปรทั้ง 3 นี้มีอิทธิพลสำคัญในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ โดยทั้ง 3 ตัวแปรร่วมกันคาดคะเนการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้อง ร้อยละ 84.15 ตัวแปรทั้ง 3 นี้ได้แก่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทัศนคติต่อการสูบบุหรี่

การมีเพื่อนสูบบุหรี่

ซึ่งในการอภิปรายผลผู้วิจัยจะอภิปรายเฉพาะตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิกัลมาตรฐานตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ทั้งนี้เพราะตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิกัลมาตรฐานต่ำกว่า 0.20 ถือว่าเป็นตัวแปรที่ไม่สำคัญในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ ดังจะได้แยกอภิปรายตามปัจจัยด้านต่าง ๆ คือ

1. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง ซึ่งในปัจจัยด้านนี้มีตัวแปรที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($C_i = -0.4890$) และทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ ($C_i = 0.4594$)

ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์คาโนนิกัลมาตรฐานสูงที่สุด คือ $= -0.4890$ ถือว่าเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่กับนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ได้ โดยเมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักเรียนกลุ่มที่สูบบุหรี่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 1.48 ในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่ไม่สูบบุหรี่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 2.18 อันจะเห็นได้ว่านักเรียนที่สูบบุหรี่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่สูบบุหรี่และอยู่ในระดับต่ำ

การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียน อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำรับรู้ว่าตนเองเป็นผู้ที่ล้มเหลวเนื่องจากไม่สามารถทำตามความคาดหวังของทางโรงเรียนและความคาดหวังของผู้ปกครองได้ (New man, 1970) ดังจะเห็นได้ว่าผลการ

วิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ ซึ่งส่วนใหญ่มิมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ ดังนั้นการสูบบุหรี่จึงเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนเหล่านี้ใช้เพื่อชดเชยในภาพแห่งตนที่สูญเสียไป จากการรับรู้ ว่าตนเองเป็นผู้ที่ล้มเหลวในการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการสูบบุหรี่มักจะเป็นสัญลักษณ์ของการเป็นผู้ใหญ่หรือการเป็นอิสระ ซึ่งไม่ต้องขึ้นอยู่กับความคาดหวังของทางโรงเรียนหรือความคาดหวังของผู้ปกครองอีกต่อไป (Barland and Rlidoup, 1975, quoted in Hover and Gaffney, 1988) นอกจากนี้แล้วความเชื่อที่ว่า การสูบบุหรี่จะทำให้เท่ทำให้เด่น ก็ยิ่งเพิ่มแนวโน้มที่จะทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำหันไปสูบบุหรี่ยิ่งขึ้นด้วย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่พบว่านักเรียนที่สูบบุหรี่ ส่วนใหญ่มิมีผลการเรียนต่ำ ดังเช่น Salber and MacMahon (1962, quoted in Tamerin, 1973) ซึ่งศึกษาการสูบบุหรี่ของกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 6810 คน พบว่านักเรียนที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่มิมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ Loaye et al. (1972) ซึ่งศึกษาตัวแปรด้านต่าง ๆ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่สูบบุหรี่ จำนวน 1205 คน พบเช่นกันว่านักเรียนที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่มิมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่นเดียวกับ Pederson, Baskerville and Lefcoe (1981) ซึ่งศึกษาการสูบบุหรี่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และปัจจัยอื่น ๆ กับนักเรียนเกรด 6-8 จำนวน 1082 คน ก็พบว่า นักเรียนที่สูบบุหรี่มักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอื่น ๆ ที่พบผลสอดคล้องว่านักเรียนที่สูบบุหรี่ส่วนใหญ่มิมีผลการเรียนต่ำ เช่น Nelson et al. (1986) Krohn et al. (1986) และสมชัย ชื่นตา (2528)

ตัวแปรที่มีอิทธิพลอันดับ 2 รองจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ โดยกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ = -23.76 ในขณะที่กลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ = -64.2 ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่ แต่กลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่จะมีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่น้อยกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ และจากการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่กับกลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ในรายละเอียดของทัศนคติครั้งนี้

แล้วพบว่าในส่วนของ การประเมินผลกรรมจากการสูบบุหรี่นั้นไม่มีความแตกต่างกัน แต่ในส่วนของความเชื่อเกี่ยวกับผลของการสูบบุหรี่แล้วมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่หลายข้อความเชื่อโดยกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่จะมีความเชื่อว่าการสูบบุหรี่จะนำมาซึ่งผลกรรมทางบวกมากกว่าข้อความเชื่อเหล่านี้ได้แก่ ทำให้เท่ ทำให้คลายเครียด ทำให้เปลือยใจ ทำให้หายหงุดหงิด ทำให้ดูเป็นลูกผู้ชาย ทำให้ดูเป็นผู้ใหญ่ และทำให้เด่น ส่วนในด้านความเชื่อว่าการสูบบุหรี่ทำให้เกิดผลกรรมทางลบต่าง ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ในรายละเอียดดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าทัศนคติที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่กับกลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่นั้นเป็นเพราะความแตกต่างกันในด้านความเชื่อเกี่ยวกับผลจากการสูบบุหรี่ ดังนั้นการที่นักเรียนกลุ่มที่สูบบุหรี่มีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่แต่ยังสูบบุหรี่นั้นก็เนื่องมาจากความเชื่อของนักเรียนกลุ่มนี้ที่เชื่อว่าการสูบบุหรี่จะนำมาซึ่งผล ทางบวกนั่นเอง ซึ่งการที่บุคคลเชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมหนึ่งจะทำให้ได้รับผลกรรมทางบวกแล้วก็ย่อมมีแนวโน้มสูงที่บุคคลจะทาพฤติกรรมนั้น อีกทั้งการที่มีความเชื่อว่าการสูบบุหรี่จะนำมาซึ่งผลกรรมทางบวกนี้ จะทำให้นักเรียนคล้อยตามการชักชวนให้สูบบุหรี่ของกลุ่มเพื่อนมากขึ้นด้วย เนื่องจากนักเรียนในวัยนี้ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก

สำหรับประเด็นที่ทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียนทั้ง กลุ่มที่สูบบุหรี่ และกลุ่มที่ไม่สูบบุหรี่ออกมาในทิศทางลบทั้งคู่นั้นก็เนื่องมาจากปัจจุบันในสังคมมีการรณรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่กันมาก ดังนั้นบุคคลจึงมีแนวโน้มที่จะประเมินในทางลบต่อการสูบบุหรี่ตามที่สังคมประเมิน จึงทำให้ผลโดยรวมของทัศนคติออกมาในทิศทางลบ แต่ถึงแม้นักเรียนจะได้รับอิทธิพลของสังคมในส่วนนี้ แต่ก็ยังคงมีความแตกต่างกันในประเด็นของความเชื่อดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ซึ่งทำให้นักเรียนที่ยังเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่กับนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ได้

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยอื่น ๆ ที่พบว่ากลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่มีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่น้อยกว่า กลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ ดังเช่น Pederson, Baskerville and Lefcoe (1981) ซึ่งศึกษาการสูบบุหรี่และตัวแปรที่เกี่ยวข้อง กับกลุ่มนักเรียน เกรด 6-8 จำนวน 1082 คน พบว่านักเรียนที่สูบบุหรี่มีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่น้อยกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ และ Meier

(1991) ซึ่งศึกษาผลกระทบของตัวแบบที่สูบบุหรี่ในสังคมต่อทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน เกรด 7 และเกรด 11 จำนวน 1085 คน พบเช่นกันว่านักเรียนที่สูบบุหรี่มีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่น้อยกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ นอกจากนี้ สมชัย ชื่นตา (2528) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่สัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ของนักเรียนชายระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา จำนวน 1500 คน ก็พบว่านักเรียนชายที่ปัจจุบันเป็นผู้ที่สูบบุหรี่มีทัศนคติทางลบต่อการสูบบุหรี่น้อยกว่านักเรียนชายที่เคยสูบบุหรี่แต่ปัจจุบันเลิกสูบแล้ว

ตัวแปรอื่นๆ ในปัจจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง อันได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง ($C_i = -0.1644$) และความเครียด ($C_i = 0.0834$) นั้นถึงแม้จะเป็นตัวแปรที่ร่วมจำแนกนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ แต่ก็มีค่าสัมประสิทธิ์ค่านินิตลมาตรฐาน (C_i) ต่ำกว่า 0.20 ซึ่งถือว่าเป็นตัวแปรที่ไม่สำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่น ๆ ในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่อภิปรายในรายละเอียดของตัวแปรเหล่านี้

2. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม

มีตัวแปรที่มีอิทธิพลสำคัญคือ การมีเพื่อนที่สูบบุหรี่ ($C_i=0.4240$) ผลจากงานวิจัยนี้พบว่า กลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่ถึงร้อยละ 93.7 ในขณะที่กลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่ เพียงร้อยละ 44.2 เท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ถึงประมาณหนึ่งเท่าตัว

เหตุที่การมีเพื่อนที่สูบบุหรี่มีอิทธิพลสำคัญต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียน อาจจะเป็นเพราะว่าเพื่อนที่สูบบุหรี่เป็นตัวแบบที่สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมกาสูบบุหรี่ได้ดี โดยตามหลักการเรียนรู้จากตัวแบบของแบนดูรานี้ (Bandura, 1977) บุคคลจะเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมตามตัวแบบได้ดี เมื่อตัวแบบทำให้เกิดความสนใจ บุคคลสามารถจดจำพฤติกรรมนั้นได้ บุคคลมีศักยภาพที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นได้ และการแสดงพฤติกรรมนั้นของตัวแบบได้รับการเสริมแรง ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนย่อมมีความสนใจในเพื่อน เมื่อเห็นเพื่อนสูบบุหรี่

นักเรียนก็มักจะจดจำได้ง่าย เนื่องจากพฤติกรรมการสูบบุหรี่ไม่ได้มีความยุ่งยากอะไร อีกทั้งเวลาเพื่อนสูบบุหรี่ก็มักจะให้ภาพที่เป็นการเสริมแรง เช่น การยอมรับภายในกลุ่มเพื่อนๆ และเมื่อนักเรียนลองแสดงพฤติกรรมการสูบบุหรี่บ้างก็มักได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ เช่นกัน ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก ดังนั้นการที่นักเรียนได้เรียนรู้พฤติกรรมการสูบบุหรี่ และเรียนรู้ว่าการสูบบุหรี่จะทำให้ตนได้รับสถานภาพ และการยอมรับในกลุ่มเพื่อน เมื่อเห็นเพื่อนสูบบุหรี่หรือได้รับการชักชวนก็มักทำตาม (Newman, 1970; Gordon, 1986) ดังที่ Hirschman, Leventhal and Glyn (1984) ซึ่งศึกษาพัฒนาการของพฤติกรรมการสูบบุหรี่ กับกลุ่มนักเรียนเกรด 2-10 จำนวน 386 คน พบว่าบุคคลที่มีกลุ่มเพื่อนสูบบุหรี่มักจะลองสูบบุหรี่มากกว่า และกลายเป็นผู้สูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่ และ Fridman, Lichtenstein and Biglan (1985) ซึ่งศึกษาสถานการณ์เริ่มสูบบุหรี่ของนักเรียน เกรด 7-12 จำนวน 157 คน พบว่าการชี้แนะและชักชวนจากเพื่อนเป็นสถานการณ์หลักที่ทำให้นักเรียนเริ่มสูบบุหรี่ เช่นเดียวกับ วรณี ทิพย์พยอม และคณะ (2519) ซึ่งศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ของกลุ่มนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา จำนวน 606 คน พบว่าเหตุจูงใจที่ทำให้นักเรียนสูบบุหรี่ประการสำคัญที่สุดคือ การสูบบุหรี่ตามเพื่อน และ จุรีรัตน์ บวรวิวัฒน์วงศ์ (2531) ซึ่งศึกษาการสูบบุหรี่ของเยาวชนและกลุ่มบุคคลในอาชีพต่าง ๆ ในจังหวัดชลบุรี ก็พบว่า เหตุที่ทำให้บุคคลเริ่มสูบบุหรี่อันดับหนึ่งคือ การสูบบุหรี่ตามเพื่อน นอกจากนี้ ศิวาภรณ์ อุบลชลเชตต์ และคณะ (2533) ซึ่งศึกษาการสูบบุหรี่ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา พบว่าการสูบบุหรี่ตามเพื่อนเป็นมูลเหตุที่ทำให้บุคคลสูบบุหรี่ เป็นอันดับหนึ่งเช่นกัน

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของคนอื่น ๆ ที่พบว่านักเรียนกลุ่มที่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ ดังเช่น Bewley and Bland (1977) ซึ่งศึกษาปัจจัยทางสังคม และตัวแปรอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับการสูบบุหรี่ ของนักเรียน อายุ 10-12 ปี จำนวน 491 คน พบว่านักเรียนที่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มที่ไม่สูบบุหรี่ เช่นเดียวกับ Gordon (1986) ที่ศึกษาปัจจัยที่แตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่กับกลุ่มนักเรียนที่เคยลองสูบบุหรี่ และกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยสูบบุหรี่ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 จำนวน

2339 คน ก็พบว่ากลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และ Strebel, Kuhn and Yach (1989) ซึ่งศึกษาปัจจัยที่กำหนดการสูบบุหรี่กับกลุ่มนักเรียนระดับสูงกว่าประถมศึกษา จำนวน 673 คน กลุ่มวัยผู้ใหญ่จำนวน 1320 คน พบว่า กลุ่มที่สูบบุหรี่มีเพื่อนที่สูบบุหรี่มากกว่ากลุ่มที่ไม่สูบบุหรี่เช่นกัน

ส่วนตัวแปรอื่นๆ คือการมีตัวแบบที่สูบบุหรี่ในสื่อมวลชน ($C_i = -0.1514$) การมีมารดาสูบบุหรี่ ($C_i = 0.1396$) การมีครูสูบบุหรี่ ($C_i = 0.0943$) และการมีบิดาสูบบุหรี่ ($C_i = 0.0834$) นั้นถือว่าเป็นตัวแปรที่ไม่สำคัญในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่กับนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่

สำหรับปัจจัยด้านฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนั้นมีตัวแปรที่ร่วมจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่ 3 ตัวแปร คือ รายได้ของครอบครัว ($C_i = -0.1875$) การศึกษามารดา ($C_i = -0.1459$) และอาชีพมารดา ($C_i = -0.096$) แต่ทั้ง 3 ตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์ค่าในนัยตามมาตรฐาน ต่ำกว่า 0.20 ซึ่งถือว่าเป็นตัวแปรที่ไม่สำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่น ๆ ในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่สูบบุหรี่ และนักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่